

HADIE PLEMENO

Radka Horniaková

Radka Horniaková

HADIE PLEMENO

ISBN 978-80-570-1151-4

Hadie plemeno

Mám rád deti. Bohužiaľ, nie tým správnym spôsobom. Vzrušovalo ma potajme ich sledovať, hoci priblížiť som sa neodvážil. Minulosť ma poučila. Zase by si ma odchytili nahnevaní otcovia alebo by mi na dvere vyklopávali fízli. Schyťal som už toľko bitiek, ale ani jedna ma neodradila. Práve naopak, túžba po uspokojení mojich chút'ok len rástla. Práve ona ma motivovala k väčšej obozretnosti a opatrnosti. Kriky, staré ploty či odpadkové kontajnery sa stali skrýšami, kde som sa potajme ukájal. Pri mojom zdravotnom stave a každodenných bolestiach bol doslova zázrak, že som dokázal v tichosti striehnúť aj niekoľko hodín. Lenže ak je človek naozaj odhodlaný, zdolá všetky prekážky. Veď ako som raz čítal na jednom reklamnom plagáte – keď niečo skutočne chceš, celý vesmír sa spojí, aby si to dosiahol.

Vo voľnočasových aktivitách ma podporovali aj moji jediní priatelia. Nikdy som ich nevidel, ale ich hlasy vo mne zneli neustále. Prvýkrát som ich začul ako dieťa a odvtedy som ich nazýval Pravý a Ľavý. V mojich predstavách mávali podobu bieleho anjela a červeného diabla, ktorí mi stáli na pleciach a dávali rady, čo a ako mám robiť. Ako dospelý ich

však vnímam inak. Už viem, že ani jeden z nich nemá dobré úmysly.

Dnes je to tu na hovno! zanádal v mojich myšlienkach Ľavý a ja som mu musel dať za pravdu. Na ihrisku neboli takmer žiadne deti. Len traja fagani, ktorí sa usadili na hojdačkách a zízali do obrazoviek telefónov. Pôsobili znudene a otrávene, presne tak, ako som sa cítil aj ja. Boli to už tínedžeri a ja som preferoval mladšie mäsko. Ani počasie nestálo zavel'a. Na oblohe sa kopili mraky a dvíhal sa studený vietor.

Zdvihni riť a vypadnime odtiaľto! zasipel Pravý, ale ja som sa ani nepohol. Kvočal som nad brehom rieky v húštine, odkiaľ som mal dobrý výhľad.

„Držte huby!“ zavrčal som a dlaň som zovrel v päst', hoci som sa ňou nemal komu vyhrážať. Rozmýšľal som, že naozaj odídem, keď som si kúsok za pieskoviskom všimol malú postavu. Drobný chlapec držal v jednej ruke štít a v druhej drevený meč. Divoko sa s ním zaháňal na všetky strany, akoby bojoval s neviditeľnou príšerou. Fučal a vydával pri tom bojové pokriky, ktorým som nerozumel. Nachádzal sa príliš ďaleko.

Aké jahniatko! Na takom by sme si radi pochutili, zachechtal sa Ľavý.

Nebol som jediný, kto si ho všimol. Aj fagani ho chvíľu pozorovali a náramne sa na ňom zabávali. Najvyšší z nich vstal z hojdačky a o chvíľu už celá skupina obkolesila malé chlapča. Niečo mu hovorili, ale z rozhovoru som nič nezachytil.

Podme bližšie! zaskučal Pravý žiadostivo. Do svalov sa mi vkradlo známe vzrušenie. Poobzeral som sa navôkol, či si môžem dovoliť priblížiť sa. Bolo to riskantné a hlúpe, ale hlasy mojich tajných spoločníkov boli príliš nástojčivé. S námahou som sa prikradol za dva veľké kamenné kvetináče. Miesto mi poskytlo skvelý výhľad a dostali sa ku mne aj útržky rozhovoru.

Strapatý ryšavec drsne sotil malého chlapca do chrbta. Ten sa zatackal a spadol na zem. Štít mu vypadol z ruky, ale meč udržal v dlani. Ostatní sa na tom náramne zabávali.

„Čo to máš za zásteru?“

„To je rytierska tunika,“ odvrkol drobec odvážne, „nechajte ma na pokoji, lebo vám ukážem!“

Fagani sa len škodoradostne zachechtali.

„Čo to tam má?“ zakvičal pehavý tučko. Natiahol bravčové prsty ku koženému vrecku, ale skôr než sa nazdal, malý odvážlivec mu dreveným mečom treskol po prstoch. Tučko hnusne zanadával a drsne do chlapca kopol. Dvaja z jeho kumpánov ho chytili a meč mu vykrútili z ruky.

„Hej! To je moje!“ zakričal, keď mu odtrhli mešec z opaska.

„Možno má rytierik nejaký poklad, o ktorý sa s nami určite rád podelí!“ povedal ryšavec výsmešne, povolil motúz a vysypal obsah na zem. Do trávy dopadla malá harmonika, poskladaný papier, drevený koník a huňatý, krikľavo ružový náramok. Práve ten ryšavca zaujal. Zdvihol ho do vzduchu, aby všetci videli: „A vraj rytier! Je to buzerant!“

„Vráť mi to!“ zrevalo chlapča. Tvár mu zalial rumenec, či od hanby alebo od zlosti, to som nevedel odhadnúť. V duchu som sa zachechtal. Páčilo sa mi ľudské trápenie. Samozrejme, ak sa netýkalo mňa. Ja som si toho vytrpel dosť, tak prečo by ostatní mali prejsť životom ako rajskou záhradou?

Tak mu treba, zasranovi! pišťali hlasy v mojom vnútri a ja som im dával za pravdu. Načo sa tu obšmieta taký doobliekaný? Len si koleduje o výprask.

Nech mu len poriadne naložia, aby si do smrti pamätal! vyprskol Ľavý. Zalievali ma príjemné pocity a krv mi v žilách divo pulzovala. Náramne som si celú situáciu užíval, ale vtom ma po tisícikrát zradilo vlastné telo. Do chrbtice mi náhle vystrelila prudká bolesť a ukončila moje slasti. Trvalo len pár sekúnd, kým som sa prestal ovládať a cez zaťaté zuby mi vyšiel

bolestivý vzdych. Fagani si to v zápale zábavy nevšimli, ale malé chlapča pozrelo presne mojím smerom. Tvár sa mu zvrátila od zdesenia, keď zbadal netvora medzi zakvitnutými muškátmi. Zachvátila ma panika. Vždy, keď ma ľudia pri niečom pristihli, vedel som, že prídu problémy.

Zmizni! Na čo čakáš? zvraskol Pravý a ja som ho okamžite poslúchol. Rýchlo som sa postavil, pripravený zmiznúť, ale ryšavec bol rýchlejší.

„Na čo tak zízaš?“ oboril sa na chlapca a pozrel za seba. Viditeľne zneistel, keď zistil, že stojím len pár metrov od neho. Tieto rozmazané decká boli odvážne len vtedy, ak sa nachádzali dostatočne ďaleko. Bavilo ich po mne z diaľky hádzať kamene a odpadky, ale tvárou v tvár sa ich odvaha stratila.

„S takýmto chudákom nebudem strácať čas!“ vyštekol ryšavec a náramok hodil chlapcovi do tváre. Pohrdavo na mňa pozrel, ale na viac sa nezmohol. Rýchlo sa otočil na odchod so svojou bandou za päťami. Neustále sa obzerali a z diaľky niečo vykrikovali, ale na tom mi nezáležalo. Nedokázal som spustiť oči z dieťaťa, ktoré sa pomaly zviechalo na nohy, hoci som vedel, že najrozumnejšie by bolo čím skôr zmiznúť.